

VAN DE REDACTIECOMMISSIE

Berichtgeving uit de centra

Schrijven over hetgeen in een wetenschappelijke vereniging als het Nederlands Huisartsen Genootschap door de leden, individueel of in groepsverband — zoals de lokale studiegroepen — wordt verricht, is een uitermate moeilijke opgave. De redactiecommissie is zich er dan ook terdege van bewust, dat het uitblijven van een groot aantal verslagen over activiteiten in centra en studiegroepen allerminst wil zeggen, dat deze activiteiten niet hebben plaats gevonden.

Ervaring, in de eigen studiegroepen opgedaan, leert, dat het vaak moeilijk, zo niet onmogelijk is de inleider van een interessante beschouwing er toe te brengen, dat hij hierover zelf schrijft. De verklaring van dit verschijnsel wordt hier in het midden gelaten. Anderzijds bestaat er ook een zekere reserve om over het werk van de eigen studiegroep te schrijven: het is wel aardig wat er gedaan wordt, maar men vindt het niet voldoende belangrijk, men is misschien wel wat erg kritisch ingesteld, men twijfelt aan de waarde, die zo'n verslagje voor anderen kan hebben, enzovoort.

Toch blijft het voor de redactiecommissie zaak er bij voortdurend naar te streven in ons tijdschrift regelmatig berichten „Uit de centra” te publiceren, opdat in de eerste plaats ieder lid van het Genootschap zich kan realiseren wat zich in de periferie, dus in het eigen dagelijks arbeidsveld, aan werkzaamheden in het kader van het Genootschap presenteert. Het zij hier nogmaals herhaald, dat het de innige overtuiging is van vele leden van studiegroepen van het N.H.G., dat het actief deel uitmaken van een studiegroep van groot nut is voor het dagelijks werk van de huisarts; het bevrijdt hem op verrassende wijze uit zijn isolement.

Het kortelings ingestelde instituut van centrumcorrespondenten zal er ongetwijfeld in belangrijke mate toe kunnen bijdragen deze „inside information” te verruimen. Van deze plaats moge een woord van welkom worden gedrukt voor alle reeds benoemde en in de komende tijd te benoemen centrumcorrespondenten!

Wij vertrouwen, dat zij in de eerste plaats regelmatig zullen rapporteren over alle plannen, programma's en activiteiten in hun centrum. Daarnaast bestaat dan de hier boven omschreven moeilijke taak te trachten inleiders van interessante voordrachten ertoe te brengen hun beschouwingen aan de redactiecommissie aan te bieden. Laten zij niet schromen erop te wijzen, dat in de afgelopen jaren verschillende bijdragen in „huisarts en wetenschap” zijn verschenen, die oorspronkelijk als voordracht door een huisarts in een studiegroep zijn gehouden.

Tenslotte hopen wij van harte, dat de correspondenten ervan overtuigd willen zijn, dat het voor de insider vaak moeilijk is te beoordelen of iets al dan niet voor een buitenstaander belangrijk is; de buitenstaander — dat wil hier zeggen de lezer — zal wel voor zichzelf uitmaken, wat hij belangrijk vindt, respectievelijk wel of niet wil overnemen, beproeven of herhalen.

H.

UIT DE CENTRA

Centrum Breda en omstreken

In het tijdvak 1961-1962 kwamen de activiteiten van het centrum Breda in de volgende vijf studiegroepen tot uiting.

1 De problemen waarmee vooral de beginnende arts in de praktijk wordt geconfronteerd, werden onder leiding van Gaymans onder de loep genomen. Aan deze groep werd door vijf jonge collegae deelgenomen, waarbij beurtelings ieder van hen als gastheer fungeerde.

Op somatisch gebied bleken de moeilijkheden vooral te liggen op het gebied van de rugklachten, keel-neus-oorheelkunde, souffles en het ontlastingsonderzoek bij kinderen. Voor de laatste drie onderwerpen werd een specialist als consulent op de bijeenkomst uitgenodigd. Verder werd vooral aandacht besteed aan psychische en sociale problemen, waarbij bleek dat voor de jonge arts het raad schaffen bij huwelijksmoeilijkheden van zijn patiënten een zware opgave is.

Hoewel de gang van zaken door de leden als zeer nuttig werd ervaren, bestaat er voor de komende periode meer be-

hoefte zich toe te leggen op één somatisch onderwerp, waarbij gedacht wordt aan orthopedie samen met revalidatie en met een specialist als consulent.

2 Cannegieter leidde een groep, bestaande uit negen leden, waarin ter sprake kwamen: inrichting van spreek- en wachtkamer, administratie, sterilisatie, receptuur, indicaties voor verwijzingen, casuïstiek en probleemgevallen. Het idee dit te doen ontstond bij het lezen over groepspraktijken, waar dergelijke besprekingen dagelijks worden gehouden. De persoonlijke voorkeur bij de praktijkvoering werd volkomen gehandhaafd, doch ieder werd gestimuleerd zijn eigen wijze van werken uiteen te zetten, waardoor verbetering van ieders werk kon worden verwacht. Twee der leden werkten buiten Breda in apothekhoudende praktijken, de anderen waren (toevalligerwijs) dicht bij elkaar gevestigd in Breda. De bijeenkomsten werden eenmaal per veertien dagen bij toerbeurt thuis gehouden des avonds om 9 uur.

Als werkschema werd gekozen: beoordeling van elkaars praktijkruimte, administratie, sterilisatiemethoden, verlostas, eerste-hulpkoffertje enzovoort, waarna een bespreking volgde van een tevoren afgesproken onderwerp uit de pathologie. Ieder kon zich op deze manier van te voren bezinnen op het hoe en waarom van zijn werkwijze. Alléén de meest voorkomende ziektebeelden werden besproken. Het voor en tegen van ieders behandelingswijze werd tegen elkaar afgewogen, waarbij ook werd gelet op de kosten van gelijkwaardig beoordeelde behandelingswijzen. Besproken werden onder andere: habituele abortus, acute en chronische bronchitis, griep, bronchiaal astma, sinusitis en otitis. Over hart-vaatziekten bleek zich geen vruchtbaar gesprek te kunnen ontwikkelen en in verband hiermede werd een cardioloog te hulp geroepen. Zijn aanwijzingen waren bijzonder instructief.

Bij een volgende gelegenheid werd de derde patiënt besproken van ieders spreekuur. Dit was weliswaar aardig, doch niet zo nuttig als het bespreken van een onderwerp uit de pathologie.

Ook werden ervaringen uitgewisseld van de gevallen, die een der leden had verzameld in de zondagsdienst.

Voor een bespreking van de gebruikte voedingsschema's werd een van de plaatselijke kinderartsen uitgenodigd. Bij deze schema's voor gezonde baby's werd wel gestreefd naar een zekere uniformiteit en aansluiting aan de voorschriften van de verschillende consultatiebureaus. Hierdoor kan een zekere opvoeding van het publiek worden bereikt.

Bij de behandeling van menstruatiestoornissen werd eveneens een beroep gedaan op een specialist en ook dit was een leerzame avond, niet in het minst voor de consulenten, zoals deze spontaan verklaarden.

Voorts werden avonden gewijd aan nierziekten en aan maag-darmziekten, waarbij de diverse diëten ter sprake kwamen.

Na de bespreking van het afgesproken onderwerp volgde steeds een geanimeerd napraatje over bijzondere voorvallen in de praktijk en over ervaringen van deelnemers, die door de gesprekken waren gekomen tot een andere behandelwijze dan die welke zij gewoon waren.

Bij de leden blijkt de wens te bestaan in het volgend jaar meer specifieke onderwerpen uitgebreid te behandelen met een specialist als docent.

3 Een gespreksgroep bestaande uit een tiental leden met als gespreksleider Schueler wierp zich op één van de voorheen zo miskende „kleine vakken”. Het soma kwam volledig aan zijn trekken, waarbij voornamelijk het exterieur werd bestudeerd met een huidarts als consulent.

Maandelijks kwam de groep bij een der leden tezamen, waarbij door de gastheer werd zorg gedragen voor de presentatie van drie tot vijf patiënten met dagelijks voorkomende huidafwijkingen. Meestal waren deze patiënten via enige voorafgaande spreekuren vergaard. Er werd naar gestreefd de duur van de eigenlijke groepsbijeenkomst niet langer dan twee uur te doen zijn.

Na onderzoek, waarbij het beschrijven en opnieuw leren kennen van de primaire efflorescentie de nadruk kreeg, werd door de groep de diagnose en de eventueel in te stellen therapie besproken, waarbij vooral op therapeutisch gebied een grote divergentie bleek te bestaan. De dermatoloog gaf nadien commentaar en indien mogelijk werd door middel van